

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti **Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě**, se sídlem v Opavě, Praskova 11, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2006, č. j. 22 Ca 278/2006 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl stěžovatel v záhlaví označené pravomocné usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 13. 6. 2006, č. j. ZKI-O-34/198/2006/34, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzena výzva Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Jeseník, ze dne 14. 4. 2006, sp. zn. PU-543/2006-811/5, k zaplacení nedoplatku správního poplatku ve výši 100 Kč podle § 5 odst. 2 a 4 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o správních poplatcích“), a podle položky 119 sazebníku správních poplatků, který je přílohou k tomuto zákonu.

V napadeném usnesení se krajský soud zabýval především otázkou, zda rozhodnutí odvolacího orgánu podléhá soudnímu přezkumu a dospěl k závěru, že nikoli; proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl jako nepřipustnou.

Vycházel přitom z toho, že rozhodnutí o odvolání proti výzvě k zaplacení správního poplatku je svým charakterem rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. a jako takové nemá samo o sobě za následek ukončení řízení; k němu dochází až rozhodnutím o zastavení správního řízení, proti němuž je žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s. přípustná. Má-li nezaplacení správního poplatku za následek neprovedení úkonu, lze se soudní ochrany domoci prostřednictvím žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). Zaplatí-li poplatník k výzvě správního orgánu správní poplatek, o němž má za to, že je nezákonný, může se domáhat jeho vrácení. Správní orgán jeho žádosti buď vyhoví a poplatek vrátí, anebo nevyhoví a žádost o vrácení zamítne; proti zamítavému rozhodnutí se může poplatník po vyčerpání opravných prostředků domáhat ochrany ve správním soudnictví žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

Stěžovatel označil jako důvod své kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a konstatoval, že se závěrem krajského soudu se neztotožňuje. Rozhodnutí odvolacího orgánu považuje za rozhodnutí konečné a poukazuje na to, že žádné další rozhodnutí ve věci vyměřeného správního poplatku, týkající se zastavení řízení, na které odkazuje odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, nebylo v předmětné věci vydáno. Rovněž v rámci poučení obsaženého v rozhodnutí odvolacího orgánu je uvedeno, že toto rozhodnutí je konečné, nelze se proti němu odvolat a je v právní moci dnem doručení jeho písemného vyhotovení účastníkům řízení. Na základě těchto skutečností je stěžovatel přesvědčen, že napadené usnesení krajského soudu je nezákonné, neboť přezkoumávané rozhodnutí odvolacího orgánu není svým charakterem rozhodnutím, které by upravovalo vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací orgán, jakožto účastník řízení, se k předložené kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 4/2007, v němž uvedl, že nespátňuje žádný zákonný důvod pro podání žaloby podle § 65 s. ř. s. proti výzvě k zaplacení správního poplatku a rozhodnutí o odvolání proti takové výzvě, když podle § 70 písm. c) s. ř. s. zde platí tzv. kompetenční výluka, jak vyplývá ze současné judikatury Nejvyššího správního soudu. Současně odvolací orgán připomněl, že zamítnutím odvolání stěžovatele a potvrzením výzvy katastrálního úřadu k úhradě správního poplatku vyjádřil názor, že tento poplatek byl vyměřen oprávněně. Závěrem odvolací orgán shrnul, že nesdílí názor stěžovatele a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvedl důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení, přičemž otázkou, kterou bylo třeba při posouzení zákonnosti napadeného usnesení krajského soudu posoudit, byla otázka soudního přezkumu rozhodnutí ve věci správního poplatku.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Jako rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, je přitom, podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu reprezentované rozsudkem ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004 – 93, publikovaným pod č. 540/2005 Sb. NSS, a následně potvrzené rozsudkem ze dne 18. 5. 2006, č. j. 7 As 42/2005 – 60, www.nssoud.cz, považováno i rozhodnutí o výzvě k zaplacení správního poplatku, resp. rozhodnutí o odvolání proti takové výzvě.

Rozhodnutí ve věcech správních poplatků sama o sobě neukončují proceduru konanou správním orgánem ve věci samé, jak mylně dovozuje stěžovatel. K tomu dochází až následně, nezaplatí-li totiž poplatník poplatek ve stanovených lhůtách, správní úřad podle § 5 odst. 4 zákona o správních poplatcích zastaví zahájené řízení nebo úkon neprovede, nestanoví-li sazebník jinak. Dojde-li k zastavení řízení, děje se tak rozhodnutím správního orgánu, které je přezkoumatelné, neboť spadá do rozsahu generální klauzule v § 65 odst. 1 s. ř. s. a není z přezkumu vyloučeno ustanovením § 68 s. ř. s. ani jiným ustanovením s. ř. s. či jiného zákona. Neprovede-li správní orgán žadatelem požadovaný úkon s poukazem na nezaplacení správního poplatku, má žadatel možnost podle povahy požadovaného úkonu domáhat se nápravy žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Mělo-li tedy v daném případě nezaplacení správního poplatku za následek neprovedení úkonu, mohl se stěžovatel soudní ochrany domoci prostřednictvím žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). V této souvislosti je vhodné uvést, že i v případě, že by stěžovatel k výzvě správního orgánu správní poplatek, o němž má zato, že je nezákonný, zaplatil, nezůstane bez soudní ochrany. V tomto případě by se totiž stěžovatel mohl následně domáhat vrácení poplatku podle § 7 zákona o správních poplatcích. Správní orgán by pak jeho žádosti buď vyhověl a poplatek vrátil, anebo nevyhověl a žádost o vrácení zamítnul, přičemž proti zamítavému rozhodnutí by se stěžovatel mohl po vyčerpání opravných prostředků domáhat ochrany ve správním soudnictví žalobou podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.

Pokud tedy rozhodnutí ve věcech správních poplatků sama o sobě neukončují proceduru konanou správním orgánem ve věci samé a pokud rozhodnutí či jiné úkony, kterými při nezaplacení správního poplatku dojde k ukončení této procedury, jsou soudně přezkoumatelné nebo jinak podřízené kontrole soudní moci, pak lze tato rozhodnutí jako rozhodnutí o vedení řízení po právu vyloučit ze soudního přezkumu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, jestliže shledal, že předmětné rozhodnutí odvolacího orgánu naplňuje dikci ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. a z tohoto důvodu rozhodnutí z přezkumu vyloučil. Kasační stížnost tak shledal jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady řízení v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu